

Carta sobre la Visió

Mary Baker Eddy

La Sra. Eddy va escriure aquesta carta
a un dels seus estudiants a Denver, Colorado.

Estimat,

T'has tret les ulleres, però t'has agafat a la fe que hi tens, enlloc de perdre-hi la fe i adonar-te que no et cal portar-ne. El tel que sembla davant dels teus ulls, és al darrerra. El tel són els sentits físics. Són els sentits físics els que et fan amoïnar. La condició del cos només expressa una condició mental.

Et pots ajustar a tot el que se't presenta? És la Ment, o Esperit, el que hi veu i els ulls només en són els instruments. Quan mires de fer alguna cosa que no entens, dius, “No veig la manera de fer-ho,” i quan la idea se't fa més clara, dius, “Ara veig què haig de fer.” És aquesta visió o intuïció la que hi veu. Veure-hi és capir, i si poguessis veure perquè no hi pots veure, hi podries veure, perquè el cos es renovella amb el renovellament de la Ment.

Hauries de ser tan inconscient dels teus ulls quan mires una cosa, com n'ets de la llengua quan parles, o del peus quan balles, i només pots ser-ne quan discerneixes que Déu és la teva vista -que Déu és intel·ligència, i que els teus ulls expressen la intel·ligència de Déu.

No et pensis que tractaré els teus ulls per guarir-los directament, et tractaré a tu perquè puguis capir més bé què és Déu i la relació que Hi tens. Quan et vegis (t'entenguis) com una de les idees de Déu, enlloc de pensar que ets carn i sang, no hauràs de forçar els teus ulls per veure-hi, perquè discerniràs que **la teva vida real és la consciència de Déu**, i que és la Ment la que hi veu.

Només hi ha una Ment, però sembla que n'hi hagin dues; l'una és el reflex de l'altra. La Ment divina és L'ÚNICA Ment, i l'altra és només el sentit humà de la Ment divina. En podem dir la Ment de l'Esperit i la ment de la carn: l'objectiva i la subjectiva, la conscient i la subconscient, la que sap i la que pensa.

Quan entens el Principi de la vista, i penses que la teva visió (sense dubtes,

sense por, sense neguit) és més bona o perfecta -aquest pensament amara la teva consciència interior i esdevé part del teu ésser real, i ja no penses que hi veus més bé, ho saps. “Un home és allò que pensa al seu cor.” Les idees originals que t'arriben mitjançant l'Esperit o consciència, les saps abans de pensar-hi, en canvi has de pensar en les idees que agafes dels altres o que t'arriben mitjançant els sentits, abans de poder saber.

Podem pensar o creure'ns una mentida, però no la podem saber mai perquè no hi ha manera de saber-la. Un infant pot pensar que dos i dos fan cinc, però no ho pot saber, perquè dos i dos fan quatre. **Pensem amb els sentits i sabem amb l'Esperit. Déu no pensa, sap;** i d'Ell en rebem tot el què desitgem, quan ens posem a punt per a rebre-ho a la Seva manera.

Allò que guareix els defectes que es manifesten als ulls, -o a qualsevol dels nostres sentits físics és una intuïció més clara de la comprensió de Déu, del què Déu és. No és el teu sentit de la vista, ans la teva sensibilitat pel què fa al sentit de la vista el que s'ha de guarir. Les emocions afecten tots els sentits, i si ets sensible pel què fa a l'aparença, al què la gent diu o pensa, al clima o al fred, al què menges o portes, a la teva feina i al què et paguen o a qualsevol altra cosa que no et plau, si et deixes trasbalsar per aquesta sensibilitat, anirà fins a la part més feble del teu cos. El mal és només un rebrec que s'expressa allà on hi ha el problema; i l'únic remei és discernir que només hi ha Una Ment, i que “tot treballa pel bé dels qui estimen Déu, el Bé.”

Els sentits ens diuen que hauríem de ser guarits perquè llegim el llibre de text fidelment. Cerquem els resultats amb ànsia, i posem el guariment a primera fila i el Principi que guareix, a segona, -primer la matèria i després la Ment.

Estimar la Veritat fa que la Ment sigui la primera als nostres afectes, aleshores la salut i totes les altres coses que desitgem hi són afegides.

Hem d'allunyar-nos de nosaltres mateixos o sortir fora nostre – “lluny del cos i a la presència del Senyor.”

Cada un de nosaltres hauria de fer-se un amb Déu, i mirar-nos el cos com si fos el d'altri.

Quan ens veiem com Déu ens veu, podem veure el nostre cos tan perfecte

com el concepte que tenim de Déu.

Amb tota la meva estimació,

Mary B.Eddy